

Van wollige begrippen naar feitelijk vastgelegde rechten: erkenning van de intrinsieke waarde van het dier

Jarenlang hoorde je de fanatieke dierenbeschermers en milieurrackers roepen dat elk dier rechten heeft en zo behandeld zou moeten worden. De vijf vrijheden van het Brambell Committee, gebaseerd op een onderzoek in opdracht van de Britse regering in 1965, werden dan aangehaald als de minimale voorwaarden om een dier te mogen houden.

Over intrinsieke waarde in artikel 1.3 van de Wet dieren, zoals nader uitgewerkt in de vijf vrijheden en nader toegelicht aan de hand van voorbeelden uit de praktijk.

De vijf vrijheden zoals destijds uitgewerkt waren:

- dieren zijn vrij van honger en dorst. Ze hebben gemakkelijk toegang tot vers water en een adequaat rantsoen
- dieren zijn vrij van ongemak. Ze hebben een geschikte leefomgeving inclusief onderdak en een comfortabele rustplaats
- dieren zijn vrij van pijn, verwonding en ziekte. Er is sprake van preventie en een snelle diagnose en behandeling
- dieren zijn vrij van angst en stress. Er is zorg voor voorwaarden en behandelingen die geestelijk lijden voorkomen
- dieren zijn vrij om normaal gedrag te vertonen. Ze hebben voldoende ruimte, goede voorzieningen en gezelschap van soortgenoten.

Vele jaren hebben de voorvechters van dierenrechten het zwaar voor de kiezen gekregen. In mijn inmiddels bijna 40 jaar werken als handhaver heb ik altijd een voorliefde gehad voor het groen en dierenwelzijn, maar ik heb in die jaren ook heel vaak uit de directe omgeving te horen gekregen: "Heb je niks beters te doen" en "waar maak je je druk om."

Veel gehoorde opmerkingen van directe collega's, maar ook van leidinggevenden en andere belangrijke, bepalende mensen.

Naast de kennis en vaardigheden die de collega's van de dierenpolitie/taakaccenthouders hebben moeten vergaren, heeft deze groep handhavers het de afgelopen jaren niet gemakkelijk gehad binnen de eigen organisatie. Het lastige en complexe werk op het dierenwelzijnsgebied, waarbij je regelmatig de eigen organisatie en collega's moet overtuigen van het nut en de noodzaak van dat werk, maakt het niet altijd gemakkelijk. Daarom van mij voor die gasten een dikke pluim.

Het fijne van het werken voor de Dierenbescherming is dat je die kritische geluiden niet meer voor de voeten geworpen krijgt. Aan de koffietafel bij de diverse politiebureaus is dat nog even een ander verhaal. (Totdat men de foto's heeft gezien of mee is geweest op locatie, maar dat terzijde.

Toch is de lobby van verschillende organisaties en de tomeloze inzet van de relatief kleine groep liefhebbers binnen de handhavings- en opsporingsdiensten niet zonder resultaat gebleven.

De wetgever heeft met de invoering van de Wet dieren en het opnemen van artikel 1.3 in deze wet een duidelijk signaal afgegeven dat dierenwelzijn wel degelijk een belangrijk onderwerp is.

Erkenning van de eigen waarde van dieren, zijnde wezens met gevoel.
Hoera.

Dieren zijn vrij van honger en dorst, ze hebben gemakkelijk toegang tot vers water en een adequaat rantsoen.

Dieren worden vanaf nu gevrijwaard van:

- dorst, honger en onjuiste voeding;
- fysiek en fysiologisch ongerief;
- pijn, verwonding en ziektes;
- angst en chronische stress;
- beperking van hun natuurlijke gedrag.

Dus te paard, te paard, zadel de kippen we zijn verraden en elke houder van een dier opschrijven die hier niet aan voldoet. Zo eenvoudig is het gelukkig niet. Artikel 1.3 eindigt al met de zin: voor zover zulks redelijkerwijs kan worden verlangd.

Met deze rechten van een dier in combinatie met de verboden van artikel 2.1 en 2.2 van de Wet dieren heb je als handhaver wel een mooi stuk gereedschap om daadwerkelijke aantasting van het welzijn van dieren aan te pakken. Wat mij betreft moet je daarbij wel de kerk in het midden